

Heroinet tvingades släppa sitt grepp

I 20 år gick en stor del av Sashas tillvaro inriktad på att få tag på heroin. Längre fungerade han ändå socialt, tills hans pappa tröttnade och vräkte honom från lägenheten och avskedade honom från jobbet i familjeföretaget. Stölder och narkotikalangning fick nu finansiera hans missbruk. Han gick in och ut på fängelser och behandlingshem. Tills de ord den envisa diakonissans inpräntat i honom under många år bara dök upp ur det undermedvetna.

Egentligen heter han Aleksandar Petrovic, men i sin omgivning känner alla honom som Sasha. Han föddes i Belgrad i dåvarande Jugoslavien. Där regerade den kommunistiske presidenten Tito och utgjorde en sammanhållande kraft mellan de olika etniska grupper som landet bestod av. Efter Titos död 1980 tilltog spänningarna och efter kommunismens sammanbrott i Europa i början av 1990-talet splittrades landet i åtta delrepubliker. Men innan allt detta inträffade hade Sasha börjat skapa sig en ny tillvaro hos sin pappa i Sverige. – Jag var tio år när jag sa till mamma att jag ville komma till farsan i Stockholm. I Belgrad hade jag varit ett litet busfrö, men pappa var strängare och försökte ha koll på mig. Skolan var en totalflop för mig, jag hade ingen koncentration, ingen frid. I Skärholmen, där vi bodde, var jag med i ett gäng, skolkade ganska mycket från skolan i tonåren och började leka lite med hasch.

Direkt efter gymnasiet for Sasha tillbaka till sitt hemland för att göra värnplikt i 13 månader. När han kom tillbaka till gänget i Sverige upptäckte han att många av hans kompisar börjat använda heroin. Det dröjde inte länge innan Sasha också blev ett offer för drogen. De första

åren kände han sig inte visserligen som det utan älskade det hektiska liv han levde. Inte minst heroinet som gjorde honom vackrast, smartast, klokast och trevligast.

– Jag jobbade dubbla skift som chaufför i farsans bagerifirma och hade det bra på många sätt. Farsan fixade en lägenhet åt mig i en fastighet han ägde, han höll mig med bensinkort och bil. Inkomsten var bra och jag tjänade tillräckligt för att själv finansiera mitt missbruk. Jag flyttade ihop med en tjej och fick en pojke och en flicka med henne.

Men så småningom började den yttre fasaden krackelera. Sashas unga sambo, som i början knarkat lite med honom, slutade tvärt när hon blev mor och orkade inte med hans dubbelliv längre. Efter tio år tröttnade också hans pappa, vräkte honom från lägenheten och sparkade honom från jobbet. Nu gick det snabbt utför, heroinet var hans liv och han tvingades till stölder och narkotikalangning för att försörja sitt beroende. Det ledde till otaliga fängelsevistelser och vändor till olika behandlingshem.

– Jag har suttit i fängelse och tvångsvård sju år om man räknar ihop tiden. Nu började jag känna att jag ville bli fri, men ingen kunde hjälpa mig. Jag gick igenom många tuffa abstinenser, när jag var dödssjuk och spydde galla, men knarket höll ett hårt grepp om mig.

Något som kom att få en avgörande betydelse för fortsättningen av Sashas liv var den bekantskap han gjort på Plattan – Sergels Torg i Stockholm – med diakonissan Inga Pagréus från Klara kyrka. När Sasha körde bröd i sin pappas firma, brukade han ställa bilen vid den friggebod som Klara då hade vid torget och överlämna det bröd han fått över. Då hann han också rusa en sväng ner på torget och köpa knark.

– Inga fick tidigt ögonen på mig och utan att tränga sig på byggde hon upp en vänskap med mig. Jag var inte fientlig, inte anti till tron, men jag var inte intresserad heller. Men Inga pratade med mig om det hon tror på och fick mig på kroken, kan man säga. När jag gått på heroin i 20 år lyckades jag snacka in mig på ett av socialens långtidshärbärgen. Jag misskötte mig redan första dan, men när jag satt på rummet kändes det som om det var någon i rummet. Plötsligt kom allt det Inga försökt säga till mig under 13 års tid över mig, det var en otrolig upplevelse!

Sasha rusade iväg till Sergels Torg, det var lunchtid och Klara kyrka var där med sin cafévagn med mat till de hemlösa. Där stod Hasse, en av diakonerna, och bredvid honom prästen Carl-Erik Sahlberg. När Sasha talade med Hasse om att komma till det kristna behandlingshemmet Good Foundation i Gästrikland, som Inga hade talat med honom om, nickade Carl-Erik sakta bifall.

– Jag kallar det inte behandlingshem, utan förvandlingshem, för där blev jag verkligen förvandlad. I 15 månader bodde jag där och gjorde en spikrak karriär med Gud. Jag ville bara lyssna till det Seppo och Ariel undervisade om från Bibeln och gick på alla möten som fanns. På Good Foundation var jag alltid älskad, som mest när jag förtjänade det minst. Jag hade aldrig mött något liknande, nu behövde jag inte längre vara på helspänn hela tiden.

Efter tiden i Gästrikland blev det två ”jobbiga och härliga” år på Livets Ords bibelskola i Uppsala. Där fick han även åka med på team till Tjeckien och Slovakien. På eftermiddagarna fick han praktik som målare hos Andrés måleri, något han hade stor nytta av när han återvände till Stockholm.

– Ja, jag fick jobb på Hotell Hilton i två år, och målade om hela Hilton. Nu har min vän André hjälpt mig att starta egen firma och jobben börjar rasslar in.

Jag gör mig beredd att avsluta intervjun, men då hejdar Sasha mig. Han måste ju berätta om ett annat mirakel som hänt honom. Under sina år som heroinist blev han smittad av hepatit C,

en allvarlig inflammation i levern. Kronisk och tilltagande utan en dyr, lång och tung behandling, som inte alltid hjälper.

– Jag hade kontakt med Karolinska Sjukhuset, hade genomgått flera tester och blivit godkänd för behandling. På vägen hem bad jag: Nu vill jag bli helad, Gud, som jag blivit fri från heroin och annat. Inom mig visste jag att jag skulle bli helad, det är något jag inte kan förklara. När jag skulle få min första behandling, sa läkaren till mig att det hänt något som inte brukar hända. Jag hade nämligen inget virus kvar i blodet. Sedan fullföljde jag ändå en mindre behandling, men viruset var bara borta. Det är ett mirakel!

– Jesus betyder allt för mig, säger Sasha och ansiktet lyser upp. Jag älskar mitt liv, det har hänt en massa häftiga saker. Det händer att jag får stöd från oväntat håll utan att jag bett om det. Jag lever ständigt i ett mirakel.

Intervju: *Börje Norlén*

Kortfakta om Aleksandar "Sasha" Petrovic

Född var och när: i Belgrad 1 september 1965

Bor: i Alby, söder om Stockholm

Familj: Tre barn 21, 19 och 8. Jag känner en stor sorg över att jag missat mina barn. Men jag ber för dem och vill finnas där för dem när de söker kontakt.

Arbete: Målar hus och lägenheter, invändigt och utvändigt. Egen firma.

Gör på fritiden: Träffar mina kristna vänner, går i min kyrka Klara, deltar i konferenser, besöker fängelser. Gillar att köra brödrundan med Klaras pirra, och samla in bröd från företagare, ett jobb jag älskar sedan jag körde farsans brödbil.

Viktiga personer: Inga Pagréus som fiskade upp mig på Plattan. Seppo Hast och Pär Ariel på Good Foundation som presenterade mig för Jesus. André Andersson, företagare och mentor, som hjälpt mig in i målaryrket och stöttar mig i mitt företagande.

Firar jul: Hos min "familj" på Good Foundation.